

A Napraforgó Tagóvoda macskája

Munkahelyem a Zuglói Napraforgó Tagóvoda az idei tanévben új, innovatív utakat keresve a fenntartónk által kínált lehetőséget kihasználva egy nagyszerű edukációs eszközt kínált fel az ide járó gyermekek számára.

A Makeblock kínai cég termékéről van szó, amely oktatási célú robotikai megoldásokat kínál főleg gyermekek számára. Legkisebbeknek szánt termékük mTiny, a Robotmacska, „aki” egy óvodásoknak szánt oktatórobot.

Egy tavaly novemberi reggelen történt, mikor a Pillangó csoport gyermekei először pillantották meg Robotmacskát. Miközben a szőnyegre, az irányított foglalkozások helyszínére telepedtünk, a gyermekeken a teljes izgatottság lett úrrá. Felébresztettük a robotot. Óvatosan vettem elő dobozából, kocka teste jól elfért tenyeremben. Majd valaki „életre keltette” a kapcsoló gomb elfordításával. Ekkor szemei felragyogtak, és egy üdvözlő dallam kíséretében hangos kiáltással üdvözölte a gyermekeket- angol nyelven. Ennyi éppen elég volt ahhoz, hogy a következő pillanatban mindenki szívébe zárja Robotmacskát. Ettől kezdve lenyűgözve hallgatták minden szavát, nézték minden mozdulatát.

Robotmacska pedig nem kérette magát sokáig, hamarosan vég nélküli mozgásokba kezdett. Két apró kerekén előre- hátra gurult, jobbra- balra fordult és saját tengelye körül forgott. Közben szemeit forgatta, kacsintgatott. A gyerekek csillogó szemekkel örültek új barátjuknak. Ugyanakkor az sem került el figyelmüket, hogy Robotmacska- jó robothoz méltón- nem magától mozog. Én vagyok az, aki az alapfelszereltséghez

tartozó „Tap Pen” kontrollerrel a megfelelő kódkártyát megérintve irányítom őt. Mikor aztán megkérdeztem tőlük, ki szeretné irányítani Robotmacskát, senki sem fogta vissza magát...Robotmacska szemei töretlenül csillogtak továbbra is a játék során, de a gyermekek szemei is egyre inkább csillogni kezdtek:

-„Én irányítom Robotmacskát!”

- „Uralom a helyzetet!”

- „Hatalmamban áll irányítani a körülöttem lévő dolgokat!”

Ezeket olvastam ki szemeikből, és miközben kompetencia és autonómia iránti szükségletüket megélhették, önbizalmuk, önbecsülésük pozitív megerősítést kapott. Pedagógusként jó volt mindezt látnom.

Robotmacska hamarosan megéhezett. Melyik ételnek örülne leginkább? Egy szép almának? Egy tál kukoricának? Vagy talán egy kiségernek? Miközben a gyermekek kínálgatták, Robotmacska kifejezte érzelmeit: megijedt, haragos lett, sírva fakadt, felvidult, nevetve örült. Mindezt a megfelelő érzelmi kártyákat megérintő kontroller segítségével tette. A gyermekek öröme tovább mélyült, mikor fordult a helyzet, és én lettem az étel- kínáló, ők pedig programozhatták a robot érzelmeit. Miközben önfeledten játszottunk, én egy képzeletbeli nagy fát láttam lelki szemeim előtt a szőnyeg közepén állni: az önbizalom fáját, melyről a játszó gyerekek egymás után ízlelték meg az édes gyümölcsöt, így bontakoztatva saját személyiségüket.

Elérkezett a mese ideje, miközben Robotmacska is helyet foglalt a hallgatóság között a körben. Ahogy az általam mondott történetben váltották egymást a vidám és szomorú jelenetek, úgy fejezte ki Robotmacska is saját érzelmeit: nevetett, felkiáltott örömében, elszomorodott, sírva fakadt.

A mese egy pontján aztán különleges fordulatra került sor, mikor az érzelmi kártyákat megérintő kontroller az én kezemből egy kisgyermek kezébe került. Szándékosan esett választásom egy szociális kapcsolataiban nehézségekkel küzdő gyermekre, akinek problémát okoz mások érzelmeinek felismerése, az azokkal való azonosulás, aki nehezebben tudja kimutatni, irányítani saját érzelmeit is. Most- hacsak egy kis időre is- felelősséget vállalt más érzelmeiért. Felismeri őket? Tudja irányítani, befolyásolni azokat? Megható volt látnom, ahogy koncentráltan, összeszedetten, hosszan és pontosan „dolgozott”, a mese végén pedig nagy adag önbecsülést szüretelt ő is arról a bizonyos fáról...

Többféle érzés, gondolat kavargott bennem, miközben a foglalkozás végén egyedül maradtam Robotmacskával. Sejtettem, hogy tetszeni fog a gyermekeknek, de az kissé meglepett, mikor a féltékenység érzését láttam megszületni bensőmben, miközben kiértékeltem magamban a délelőtti eseményeit: ő 20 perc alatt végezte el azt a munkát a szociális érzékenyítés területén, ami nekem hónapokig is eltartott egyes gyerekeknél... Jól van ez így?

A gyerekek közé visszamenve végignézttem rajtuk. Már ebédhez készülődtek. Mintha kicsit mások lettek volna... Mintha kicsit többek lettek volna ahhoz képest, mint akik reggel voltak...

Igen jól van ez így! És köszönöm...kolléga!- gondoltam, miközben dobozába tettem az immár kikapcsolt robotot. És bár nem vagyok biztos benne, de úgy tűnt egy pillanatra számomra, mintha Robotmacska rám kacsintott volna, miközben lezártam doboza fedelét és polcára tettem.

Budapest, 2026.01.06.

Bögi Lóránt- óvodapedagógus

